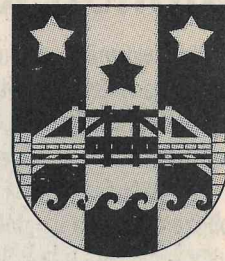

Mazsalacietis

«Liesmas» pielikums

2009. gada 24. aprīlī

Tavas veiksmes formula

Rakstu šīs rindas un domāju – cik gan dažādi ir cilvēki! Cik neskaitāmas iespējas tiem ir dotas un cik daudz vai tieši otrādi – maz tie spēj savas dzīves laikā izmantot!

Gan avīzi veidojot, gan arī ik dienas vienkārši dzīvojot starp mazsalaciešiem, nākas sastapties ar daudziem cilvēkiem – īsās, garās sarunās, telefona zvanos, e-pasta sarakstēs, sastopoties ar tiem aci pret aci... Gluži nevilšus sāk vilkties smalki salīdzināšanas dziedziņi – mēs visi taču esam cilvēki, ar acīm, rokām, kājām, sirdi, bet cik dažādi esam! Vieni, šķiet, jau piedzimst ar pozitīvu attieksmi pret dzīvi, ar veiksmes formulu acu priekšā, darbīgām rokām un mīlošu sirdi, citiem atkal tik veikli neveicas. Vai, tiešāk sakot – neveicas vispār.

Tomēr ikvienam ir dota iespēja iespaidot citus ar savu darbību, vārdiem, darbiem. Un gandrīz ikvienam dota iespēja radīt bērnus – kas, visdrīzāk, turpinās vecāku iesākto «programmu» – neatkarīgi, vai tā būs pozitīva vai negatīva.

Šajā «Mazsalacietī» vairāk vietas pārdomām – ko es personīgi esmu paveicis, lai Mazsalacā man un citiem dzīvot būtu patīkamāk, ērtāk, miermīlīgāk?

Paldies ikvienam talciniekam 18. aprīļa talkā, kas pielika savu roku, lai Mazsalacā, par spīti tai iedzīvotāju daļai, kam ir vienaldzīga gan sava, gan pilsētas apkārtnes tīrība un skaistums, tomēr būtu patīkami dzīvot un ciemoties!

Neilgi pirms Lielās talkas man ar dažiem cilvēkiem pat izcēlās neliela diskusija – cik pareizi ir šiem «pudeļu mētātājiem» ierādīt, ka citi tāpat sakops viņu vietā? Cik produktīvs ir to ļaužu darbs, kas paši nekad pat konfekšu papīriņi neatļaujas nomest zemē, attiecībā pret tiem, kas ik sestdienas vakaru grāvmalēs atstāj pa tukšam «Apiniša» iepakojumam un ar atkritumu maisu iet uz mežu? Atbilde nekad nebūs viennozīmīga, tomēr vērts pārdomāt. Jo pieaugušie patiešām tīrīs aiz godaprāta un entuziasma, bet mūsu bērni, piedalījušies šādās talkās, varbūt nākamreiz padomās, pirms nosviedīs zemē čipsu paku vai kolai bundžu. Līdz ar to būs sperts solis pretim tīrakai Mazsalacai nākamgad un pēc gadiem divdesmit.

Vēl šajā numurā «Tautas kalpu» slejā derīga atziņa, ka, kopīgi darbojoties, rezultāts vienmēr ir efektīvāks nekā «viena aktiera teātris».

Kamēr gaidām siltu sauli un pirmās izplaukušās lapas, intervijā ar Lauru Lizumu varēsiet gremdēties Spānijas vīnogu plantāciju plašumos un smelties enerģiju šīs meitenes entuziasmā. Varbūt viņai vajadzētu pasniegt kursu ziemas nogurdinātajiem, mazrunīgajiem un vēsajiem latviešiem, kā iemācīties vairāk smaidīt un dienas vidū bez sirdsapziņas pārmetumiem atvēlēt divas stundas savai ģimenei, kā nesteigties? Es būtu pirmā šo kursu apmeklētāja.

Bet atgriežoties pie veiksmes formulas: vai tā ir ieprogrammēta katram jau šūpulī, vai tiek rūpīgi dzīves gaitā izstrādāta? Vai to var atrast, un ja var, tad kā? Grāmatu par veiksmes gūšanu ir daudz, bet atbilde laikam jāmeklē katram pašam. Varbūt arī šajā atziņā slēpjas visa gudrība. Kas meklē – tas atrod.

ILZE MITĀNE

Vai tavš bērns prot dziedāt?

Jā! To, iespējams, kādi vecāki atklāja tieši šī gada mazo vokālistu konkursā «Cālis 2009».

Īsi pirms Lieldienām Mazsalacā notika ikgadējais konkurss «Cālis 2009». Mazo «cālēnu» bija vesels pulks – gatavojušies bija 14, bet, kā jau tas tādiem maziem cālēniem notiek, slimības dēļ konkursā piedalījās 13 bērni.

Šogad «Mazsalacas Cāļa 2009» titulu ieguva piecgadīgā Elīza Jēkabsons. Apsveicam!

«Cāļi» var piedalīties bērni līdz piecu gadu vecumam; šī gada jaunākā dalībniece, kas turējās tikpat braši kā pārējie, bija trīsgadīgā Linda Luste.

«Cāļa 2009» žūrijā bija Vija Seimane, Solvita Serma, Dace Jurka un Ojārs Beķeris. Priekšnesums tika vērtēts trīs kategorijās: vokālais sniegums (10p), emocionālais sniegums (5p) un dziesmas piemērotība (3p). Ikviens konkursa dalībnieks saņēma kādu titulu, kas pēc žūrijas domām tam atbilda vislabāk: tā savus īpašniekus atrada «Izkļaidīgākais cālis», «Trauslākā cālīte» u.c. nominācijas.

Kamēr žūrijas locekļi apspriedās, publiku ar priekšnesumiem izklaidēja paši mazākie mazsalacieši – mazuļu skoliņas «Kamolītis» bērni kopā ar savām māmiņām. Jāpiebilst, ka «Kamolītī» pulcējas mazuļi no dažu mēnešu līdz trīs gadu vecumam, un šī bija viņu pati pirmā uzstāšanās. Jaukas dziesmas klausītājiem bija sagatavojuši jau lielle – iepriekšējo gadu «cāļi».

Pirmsskolas mūzikas pedagoge, «cālēnu» balstiņu ieviegrinātāja un pasākuma vadītāja Baiba Bīviņa stāsta:

– Neskatoties uz to, ka lielākie, 6–7 gadu bērni, no «cāļu» vecuma jau izauguši, viņi arvien vēl grib piedalīties un dziedāt konkursā, kas bērniem arī netiek liegts. Šis man ir sirds darbs. Patīk, ka ir iespēja parādīt to, ko mēs darām un varam! «Cālim» gatavoties sāku jau tūlīt pēc Ziemassvētkiem, klausoties bērnus pa vienam, tad piedāvāju, vai viņi gribētu dziedāt konkursā. Mēģinājām gan bērnu dārzā, gan pamazām radinājāmies arī uz lielās skatuves kultūras centrā un ar mikrofonu. Parasti gatavošanās notika pusdienlaikiem, vadāju bērnus uz kultūras centru un atpakaļ ar savu mašīnu...

Mazsalacas «Cālis 2009» Elīza Jēkabsons ar savu mūzikas skolotāju Baibu Bīviņu.

Jautāta, vai arī vecāki izrāda iniciatīvu, piesakot bērnu mazo vokālistu konkursam, Baiba Bīviņa atbild, ka šogad tādu neesot bijis.

– Drīzāk otrādi! Kad saku, ka bērns dziedās «Cāļi», vecāki prasa: vai tad viņš dziedāt arī māk?

NOTIKUMI

28. aprīlī plkst. 18.30 Mazsalacas pilsētas kultūras centrā **uz tikšanos aicina Rīgas Omulību klubīņa vadoni un ierindnieki** Ēriks Hānbergs, Aivars Berķis, Jānis Ķuzulis un Daina Bruņiniece.

Nenokavē šo vienreizējo iespēju!

30. aprīlī plkst. 17 Mazsalacas kultūras centrā **koncerts «Saulīt' danci ritināja...»**. Piedalās Mazsalacas kultūras centra pirmsskolas tautisko deju un ritmisko deju dejotāji (vadītāja Baiba Bīviņa) un Mazsalacas «Cāļi 2009».

Mazsalacas Kultūras centra lielajā zālē apskatāma izstāde...

Caur ziemu pavasaris nāk...

Varēsiet aplūkot:

- Mazsalacas vidusskolas 5-6 gadīgo grupas „Sprīdītis” bērnu darbus, pedagogi – Daina Ansons, Everita Jēkabsons.
- Mazsalacas pirmsskolas izglītības iestādes bērnu darbus, pedagogi – Sanita Cerīga, Raita Gobiga, Skaidrīte Berīga, Aivita Antone, Ilga Taube, Iveta Paukšēna.
- Ramatas pirmsskolas izglītības iestādes bērnu darbus, pedagogi – Ilze Eglīte, Anita Zilpauša.
- Mazsalacas vidusskolas audzēkņu darbi, pedagogi – Gunta Jēkabsons, Rita Ertmane, Ineta Martinsone, Antons Karāns

Izstāde apskatāma no 28. aprīļa.

Bibliotēka – Cerību centrs

Pēc Lieldienām neplānoti radās izdevība piedalīties gadskārtējā Latvijas Bibliotekāru biedrības konferencē. Par to liels paldies Sēļu pagasta bibliotekārei Vijai Jauzemei!

Šīs konferences tēma bija «**Bibliotēkas bez robežām: virzība uz globālu saprašanu**». Pēc kultūras ministra **Inta Dālderā** domām «šāds uzstādījums atbilst laika garam. Globalizācijas process ietekmē itin visas cilvēka darbības jomas. Cita starpā, tas nosaka arī to, ka pieaug katras valsts un nācijas atbildība par savu bibliotēku un informācijas resursu atbilstību vispārējiem, visas pasaules civilizācijas mērķiem. Tāpēc pieaug nepieciešamība uzturēt kārtībā savu informācijas telpu. Kā visas civilizācijas kopējās informācijas telpas sastāvdaļai tai jāklūst par brīvi pieejamu kopēju labumu. Tāpēc bibliotēku saglabāšana un to darbības atbalsts ir valsts un pašvaldību pienākums ne tikai pret savu tautu, bet arī pret visu pasaules sabiedrību. Bibliotēkas, informācija, zināšanas ir katras nācijas un arī visas civilizācijas attīstības izšķirošs priekšnoteikums. Deklarāti vi to akceptē kā nacionālās valdības, tā starptautiskās institūcijas. Tomēr praktiskas pozitīvas, atbalstošas attieksmes panākšana attiecībā uz bibliotēku un informācijas nozares funkcionālajām un attīstības vajadzībām un šai attīstībai nepieciešamajiem resursiem diemžēl ir «mūžīgs kaujas lauks». Jo īpaši tagad – tik sarežģītajā ekonomiskajā situācijā, globālās ekonomiskās lejupslīdes apstākļos, kad darba kārtībā ir finanšu līdzekļu drastiska taupīšana un ekonomiska to izlietošana.»

Arī es savos ilgajos darba gados bibliotēkā esmu izjutusi šo «mūžīgo kaujas lauku». Jā, šogad visur skan šis vārds – krīze! Labi, es saprotu, — ja taupa, tad taupa visi! Bet – vai tā notiek? Daudzām bibliotēkām, tostarp arī Mazsalacas pilsētas, samazināts finansējums līdz minimumam un nav iedalīti līdzekļi pat grāmatu iegādei, samazinātas slodzes, saīsināts darba laiks, taču tai pašā laikā apmeklētāju skaits aug. No vienas puses, sāpīgi izjūtam ekonomiskās krīzes negatīvo ietekmi, no otras – iesaistāties un līdzdarbojamies krīzes sociālo seku mazināšanā. Starp bibliotēku apmeklētājiem pieaudzis to cilvēku skaits, kuri zaudējuši darbu un meklē informāciju un zināšanas, lai izklūtu no šīs dramatiskās situācijas. Uzzinājot konferences dalībniekus, Latvijas Pašvaldību savienības priekšsēdis **Andris Jaunsleiniis** uzsvēra, ka krīzes laikos bibliotēkām jāklūst ne tikai par informācijas, bet arī par cerību centriem.

Tuvojas pašvaldību vēlēšanas un novadu reforma. Kā tas ietekmēs bibliotēkas? Gadu gaitā ir izveidojusies stabila bibliotēku sistēma, jo īpaši rajona mērogā, kas atvieglojusi darbu ikvienai rajona bibliotēkai. Kā būs turpmāk? Plānots, ka Mazsalacas bibliotēka būs novada centra bibliotēka. Vēl nav skaidri zināms, kā tas varētu izpausties konkrētā darbībā pie esošā finansiālā nodrošinājuma. Lai mums izdodas saglabāt gaišo Cerību stariņu!

MAIJA REINVALDE,
Mazsalacas bibliotēkas bibliotekāre

Jaunam būt ir aizraujoši

Izglītības un zinātnes ministrijas Valsts jaunatnes iniciatīvu centrs aicina jauniešus iesaistīties starptautiskajā Award programmā.

Jauniešus vecumā no 14 līdz 25 gadiem aicina iesaistīties starptautiskajā jauniešu pašaudzināšanas programmā **Award**: jaunu prasmju apgušanā (piemēram, ģitāras spēle, stepa dejošana, stikla pūšana), fiziskās sagatavotības nostiprināšanā (piemēram, katru rītu noskriet kādu distanci), izturības pārbaudes ceļojumā vai ekspedīcijā, darbā bez atalgojuma sabiedrības un citu labā (piemēram, darbs sociālās aprūpes centrā, palīdzība kaimiņiem mājas darbos u.c.).

Jaunieši organizē arī dažādus kopīgus pasākumus un atrod jaunus draugus.

Katru gadu **Award** dalībnieki saņem bronzas, sudraba un zelta nozīmītes atbilstoši dalības ilgumam programmā, katru gadu apbalvošanas pasākumos, kas notiek decembrī, piedalās kāda slavena personība, lai motivētu dalībniekus tikt līdz nākamajam programmas **Award** līmenim.

Programmu **Award** Latvijā Izglītības un zinātnes ministrijas Valsts jaunatnes iniciatīvu centrs sācis īstenot 2006. gadā. Pašlaik programmā ir iesaistījušies vairāk nekā 200 jaunieši no visiem Latvijas novadiem. Savukārt pasaulē programmas dalībnieku skaits ir aptuveni 6 miljoni.

Tas bija 1956. gadā, kad princis Filips kopā ar izcilu vācu pedagogu Kurtu Hānu un pirmās veicsmīgās Everesta ekspedīcijas vadītāju lordu Hantu izveidoja programmu, kuras mērķis bija risināt jaunatnes problēmas valstī. Programmas veidotāji bija domājuši, kas jaunajam cilvēkam nepieciešams, lai viņš izaugtu par sabiedrības un valsts attīstību veicinošu personību, pie tam prastu veidoties pats un patstāvīgi atbilstoši savām dotībām un interesēm. Programma tika nosaukta par Edinburgas hercoga programmu **Award** (angļu val. — *apbalvojums, balva*).

Prieks par sasniegto un paveikto patiesībā ir galvenā balva, ko iegūst programmas izpildē. Taču jaunieši saņem arī pašlaik jau pasaulē atzītu nozīmīgu apbalvojumu **Award sertifikātu** un nozīmīti trijās pakāpēs: bronzas, sudraba un zelta.

Jaunieši var pieteikties mājas lapas www.vjic.gov.lv sadaļā **Award**, kur iespējams atrast tuvāku informāciju.

Šovasar no 15. līdz 19. jūlijam Mazsalacas vidusskolā programmas Award dalībniekiem tiks rīkota Vasaras ekspedīcijas skola 2009, kurā piedalīsies jauniešu vidū populāri cilvēki! Sīkāka informācija par pasākumu sekos.

Talka ir notikusi!

18. aprīļa Lielā talka, spītējot skarbiem pavasarā vējiem un pat snieguniem, Mazsalacā noritējusi veiksmīgi.

Talcinieki grupiņās pa 5 — 8 tīrīja abpus bijušajam dzelzceļam, visā Kungu celiņu garumā, lgaņu kapos. Skaitliski liels mednieku kolektīvs, 21 vīrs, strādāja kapsētā, uzlabojot galvenās ejas grantējumu, mūzikas un mākslas skolotāji un skolēni sakopa komunāru kapos. Kopā talkā piedalījās ap 80 lielu un mazu talcinieku, savācot pie 200 maisiem atkritumu.

Vispiedrozotākā vieta esot bijusi bijušās dzelzceļa līnijas apkārtnē. Kā stāsta aculiecinieki, talciniekiem čakli vācot izmestās pudeles, izlietotās zīdaiņu autiņbiksītes un citas drizas, no tuvējās mājas izvilcīes pilsonis X, kas «paldies» vietā par

paša atkritumu savākšanu talcinieku virzienā ne jēdzīgi bjaustījies un centies tos «izklaidēt» ar superskaļu diskomūziku.

Tomēr par spīti tam, talcinieki strādāja veikli, azartiski, brīžiem, šķiet, pat sacenšoties — kurš savāks lielāku daudzumu atkritumu?

Atkritumi tika vākti arī 19. un 20. aprīlī, kad stafeti pārņēma makšķernieki, kas pārķemmēja tauvas joslu gar Salacu, savācot daudz atkritumu arī tur.

Diemžēl, kaut arī pat nedēļa nav pagājusi, skoptajā dzelzceļa līnijas apvidū jau atkal piezēmējās cigarešu paciņas... Kāda jēga, prasīsiet? Kā atzīst kāda talciniece, «talka ir vienīgais veids, kaut arī prasa laiku, palīdzēt izaugt citai paaudzei ar citu domāšanu».

Daļa no čaklajiem talciniekiem.

TAUTAS KALPI

ZAIGA IVANA, direktora vietniece mācību darbā, skolotāja Mazsalacas vidusskolā.

— Kas tevi pamudināja kandidēt pašvaldību vēlēšanās?

— Tā kā tajā brīdī pilsētā bija tikai viens saraksts, tad, lai būtu «jautrāk», tikai veidots arī otrs. Tajā brīdī varbūt pat līdz galam neapzinājos, uz ko es eju un kur iesaistos, bet, tā kā tiku ievēlēta, tad jāstrādā vien bija.

— Kā ir bijis strādāt šajā sasaukumā?

— Man ļoti patika! Jūtos pagodināta vadīt izglītības, kultūras un sporta komiteju, kurā ir ļoti labi deputāti — Mareks Bērziņš, Andris Lauzītis un Guntis Grantiņš. Viņus vadīt un organizēt šajā darbā tiešām ir bijis patīkami. Viņi ir atsaucīgi, precīzi, zinoši, darīt un darboties gribi.

— Cik viegli vai grūti ir bijis virzīt un pierādīt savas idejas, domas?

— Kā nu kuro reizi. Tomēr, atskatoties uz izdarīto, jāsecina, ka pārsvarā viegli. Deputāts jau tikai pieņem lēmumu, tālāk šo darbu virza iestāžu vadītāji. Piemēram, mūsu darbības laikā kultūras centrs ir izremontēts un vēl joprojām turpinās darbs pie tā vizuālā tēla sakopšanas, uzlabošanas. Tur varam teikt paldies Dacei Jurkai. Mūzikas skola ir pilnībā izremontēta — arī to neizdarītu bez skolas direktora Mirdzas Svīķes enerģijas. Dokumentu līmenī sakārtota Mazsalacas pilsētas bibliotēka — viena bibliotēka ar divām nodaļām. Šobrīd rit darbs, lai arī ēka būtu viena. Šo darbu vada iestādes vadītāja Zane Berga. Bez visu šo cilvēku darba deputāti vieni paši neko neiespētu!

— Kāds ir tavs personīgais ieguldījums šo gadu laikā Mazsalacas izaugsme?

— Grūti nosaukt kādu konkrētu lietu, jo deputāta darbs tomēr ir kopīgs. Ideju virzīšanā svarīga ir sadarbība ar citiem.

— Neveiksmes, nepadarītais?

— Vienmēr var visu izdarīt labāk. Ja paklausās cilvēkus, daudz lietu varētu uzskaitīt, kas nav padarītas — gan objektīvu iemeslu, gan arī vienkārši neizdarības dēļ. Personīgi man žēl, ka neizdevās Mazsalacā piesaistīt vienu cilvēku, piemēram, dārznieku vai ainavu arhitektu, kas rūpētos par pilsētas centra vizuālo pievilcību.

— Ko tu būtu darījis citādi?

— Ar šīs dienas acīm daudzko ir vieglāk novērtēt — kas būtu bijis jādara savādāk, bet parasti jau brīdī, kad lēmums ir jāpieņem, tiek lemts atbilstoši tai situācijai. Tagad runā par ūdens un kanalizācijas projektu — ka tas ir tik dārgs, un vai to vispār vajadzēja. Tajā brīdī, kad projektu vajadzēja atbalstīt vai neatbalstīt, tas likās vienīgais variants un iespēja. Tagad, kad situācija mainījies valstī, būtu citi risinājumi — lētāki, labāki.

— Priekšvēlēšanu solījumi — kas ir paveikts no tiem?

— Pirmais, kas nāk prātā no mūsu saraksta priekšvēlēšanu programmas — bibliotēkas apvienošana. Šis darbs gan nav tik ātri izdarāms, bet, ja reiz iesākts, tad tam jāturpinās. Protams, jāņem vērā arī šībrīža krīze valstī un naudas trūkums.

— Patiesībā ar mūsu apvienību bija tā — vairums bijām tādi, kas kā deputāti nekad iepriekš nebijām darbojušies, tāpēc arī īsti nezinājām, ko solīt, nebija priekšstata, kā darbs notiek. Solījumus rakstījām pieticīgi, neko daudz nesolot.

— Pirms vēlēšanām intervijā laikrakstā «Liesma» (2005.g.1.marts) bilstat, ka vajadzētu bagātināt jauniešu brīvā laika

pavadīšanas iespējas, kā arī attīstīt sadarbību ar Sarkanā Krusta organizāciju Mazsalacā.

— Patiesībā Mazsalacas jauniešiem nav īsti pamata sūdzēties, ka nav brīvā laika pavadīšanas piedāvājuma. Vajag tik pašam gribēt darboties un, ja gribēšana ir, tad iespējas atrast var. Tā, piemēram, ir pieaicināti treneri futbolā, florbolā, basketbolā. Dome ir nākusi pretim un atbalstījusi trenerus, lai viņiem būtu vēlme te braukt un darboties.

— Prieks par Sporta dienu (un paldies tās galvenajam organizatoram Aldim Riekstiņam!) — tur deputāti palīdzēja tīri ar praktiskām lietām, ideja nāca no Alda Riekstiņa un viņa atbalstītājiem.

— Ar Sarkanā Krusta sadarbība nav izveidojusies tāda, kā gribētos. Arī tur ir zināmi apstākļi, kuriem mēs netiekām pāri.

— Idejas, ja turpināsi darboties tālāk kā deputāte?

— Grūti kaut ko teikt, jo pašlaik visi esam lielas neziņas priekšā. Kā veiksies novada apvienošana un, protams, kādi līdzekļi tiks piešķirti. Tomēr gribētu, lai manas prioritātes paliek izglītība un kultūra novadā.

OJĀRS BEKĒRIS, pilsētas mērs:

— Zaiga Ivana strādā par domes priekšsēdētāja vietnieci šajā sasaukumā. Faktiski ir galvenā, kas sakārto izglītības, sporta un kultūras komitejas jautājumus izskatīšanai uz domes sēdi. Vērtē visas kultūras iestādes pilsētā, iedziļinās viņu lietās. Dedzīgi aizstāv skolas jautājumus, bieži vien pat vairāk nekā skolas administrācija. Ir ļoti aizņemta, vispirms prioritējot darbu skolā. Uz domes sēdēm salīdzinājumā ar citiem ierodas samērā sagatavota, jautājumus pirms tam ir izskatījusi un vispirms pati tajos iedziļinājusies.

No Latvijas mazpilsētas līdz Spānijai

Tikai nebaidoties no riska, no jaunā un nepazīstamā, ir iespējams panākt pārsteidzošas lietas savā dzīvē.

Trausla un smalka būtne ver kafejnīcas durvis, pasūta kafiju un smaidot mulsi konstatē, ka «Mikā» nav bijusi krietnu laiciņu. Jau vairākus gadus Mazsalaca ir **Lauras Lizumas** brīvdienu vieta, dzimtā ligzdīna, kur atgriezties tikai uz brīdi — lai uzkrātu spēkus tālākajam. Tomēr laikam jau enerģijas, šajā Ziemeļvidzemes mazpilsētā uzaugot, uzkrāts gana. Laura ir viena no tiem gaišajiem, vienkāršajiem un erudītajiem mazpilsētu jauniešiem, kas nebaidās riskēt sasniegt to, pēc kā sirds ilgojas.

— Mazsalacā mācījos līdz 9. klasei. Tad sapratu, ka šeit nevaru izdarīt to, ko vēlos, tāpēc aizgāju mācīties uz Valmieru, Pārgaujas ģimnāziju. Esmu ļoti apmierināta ar savu skolu — gan izglītības ziņā, gan attieksmes — zinu, ka tur vienmēr esmu gaidīta ienākt, pastāstīt, kā klājas un kas jauns noticis manā dzīvē. Tiku saprasta un novērtēta, un tas motivē aizvien jauniem darbiem.

Pēc vidusskolas beigšanas ļoti ilgi domāju, ko es gribētu studēt, jo esmu no tiem cilvēkiem, kuriem padodas un kurus interesē viss, — līdz ar to ir daudz sarežģītāk izvēlēties vienu konkrētu lietu. Izšķīros par labu Kultūras akadēmijai. Pašlaik mācos otrajā kursā un, lai gan man ļoti pietrūkst matemātikas un fizikas, tomēr esmu apmierināta ar savu izvēli — literatūru, mākslu, vēsturi un valodām. Jūtu, ka esmu savā vietā, mazliet augstāk par ikdienišķo.

Vidusskolā intensīvi mācījos vācu valodu — ieguva pat starptautisko diplomu, tāpēc bija doma izvēlēties Kultūras akadēmijas piedāvāto starpkultūru sakaru programmu tieši ar Vāciju. Tomēr šāds kurss tajā gadā netika uzņemts. Akadēmijā man bija jātiec, atlika vien izvēlēties starp Lielbritāniju un Spāniju. Iedomājos Londonas piesmaikušās, lietainās ielas pretstatā Spānijas saulei un smaidiem, turklāt angļi runā visur, bet spāņu valoda gan bija kas jauns!

Apgūstot vārdu pa vārdam, visu no pašiem pamatiem, pēc gada jau tiku pie ārzemju prakses — studentu apmaiņas programmas ERASMUS ietvaros piecus mēnešus studēju Spānijā.

Spānija Lauras acīm

— Spānija ir ļoti dažāda. Tomēr vairumam par šo zemi ir ļoti vienveidīgs priekšstats: flamenko, saule, apelsīni, pludmale... Es dzīvoju Spānijas ziemeļos La Riojas apgabalā, kas atrodas netālu no basku zemes un ir lielākais Spānijas vīna reģions — turienes vīnus var nopirkt arī tepat Latvijā. Nereti pārļaižu skatu zaļajām pudelēm, meklējot «savējās». Vīnu tā arī neiekāroju, bet vīnogas gan. Katru svētdienas rītu kāpu kalnā naškoties. Ar sulīgu ķekaru rokās sēdēju kraujas malā un vēroju ielejā guļošo pilsētu. Dabas klusums un miers.

Ziemeļu pusē spāņi nav tik atvērti un impulsīvi kā dienvidu reģionos. Par uzmanības trūkumu blondīnes, protams, sūdzēties nevar, bet viss pieklājības robežās. Cilvēki ir jauki un bezgala atsaucīgi. Un, kas pats raksturīgākais — viņi nesteidzas! Pietiek laika gan darbam, gan ģimenei, bērniem. Spāņiem ir šīs divas «svētās stundas» — no diviem līdz četriem pēcpusdienā, tās viņi pavada mājās, pusdienojot un vienkārši esot ko-

pā. Nekādu aizkavējušos darbu vai telefona sarunu pie pusdienu galda. Tā sauktā «siesta» šo divu stundu laikā ir tikai 20 minūtes, kas paredzētas miegam. Mūsdienās guļ gan parasti tikai bērni.

Atzišos, pierast bija grūti, jo dienas vidū, kad, šķiet, var celties, iet un darboties, tu kā elektrokārtā tiec brutāli atslēgts no strāvas — sēdi mierā un atpūties. Ja mēs ieviestu divu stundu atpūtu Latvijā, cik no mums to izmantotu?

Visi runā, neviens neklausās

— No ceturtdienas vakara līdz pat svētdienai spāņiem raksturīgi ir *salir* jeb «iziet», kad pilnīgi visi, sākot ar vecmāmiņām līdz pat maziem bērniem, ir ielās un, raisot sarunas, apstaigā vietējos bāriņus. Zinu, latviešiem tas varbūt izklausās nepieņemami, bet tā ir tāda īpaša bāru-kafejnīcu kultūra. Parasti tas notiek vecpilsētā ar šaurām ieliņām, kur ielu malās ir bārs pie bāra — turklāt katram no tiem ir sava specialitāte. Vienam tās, piemēram, ir jūras veltes, citam šampinjoni vai kas cits. Ļaudis ieiet vienā bārā, paņem glāzi vīna, kaut ko uzkožamu, parunājas un tad iet uz nākamo bāru, kur atkal kaut ko pasūta... Visi runā, neviens neklausās, troksnis ir drausmīgs, bet ļaudis jūtas labi. Klusuma tur nav nekad — ja tu nerunā, tad acimredzot esi apvainojies.

Spānijā man ļoti pietrūka mežu, toties kalni tur ir vienkārši brīnišķīgi. Es jau smējos, ka Latvijā augstākā virsotne ir 311 m, bet es dzīvoju ielejā, kas bija 428 m virs jūras līmeņa! Kad mani pirmoreiz uzdzina 2000 m augstā kalnā, tad sajūta bija tāda... ka vairs leja negribējās kāpt.

Spānijā sabiju 5 mēnešus — vienu mācību semestri. Lielākais ieguvums bija valoda. Taču noliedzami arī spāņu pozitīvisms un iekšējais miers ir mainījis manu skatu uz dzīvi. Reizēm es smaidu par niekiem un pārāk daudz runāju...

Mēmais spāņu kino

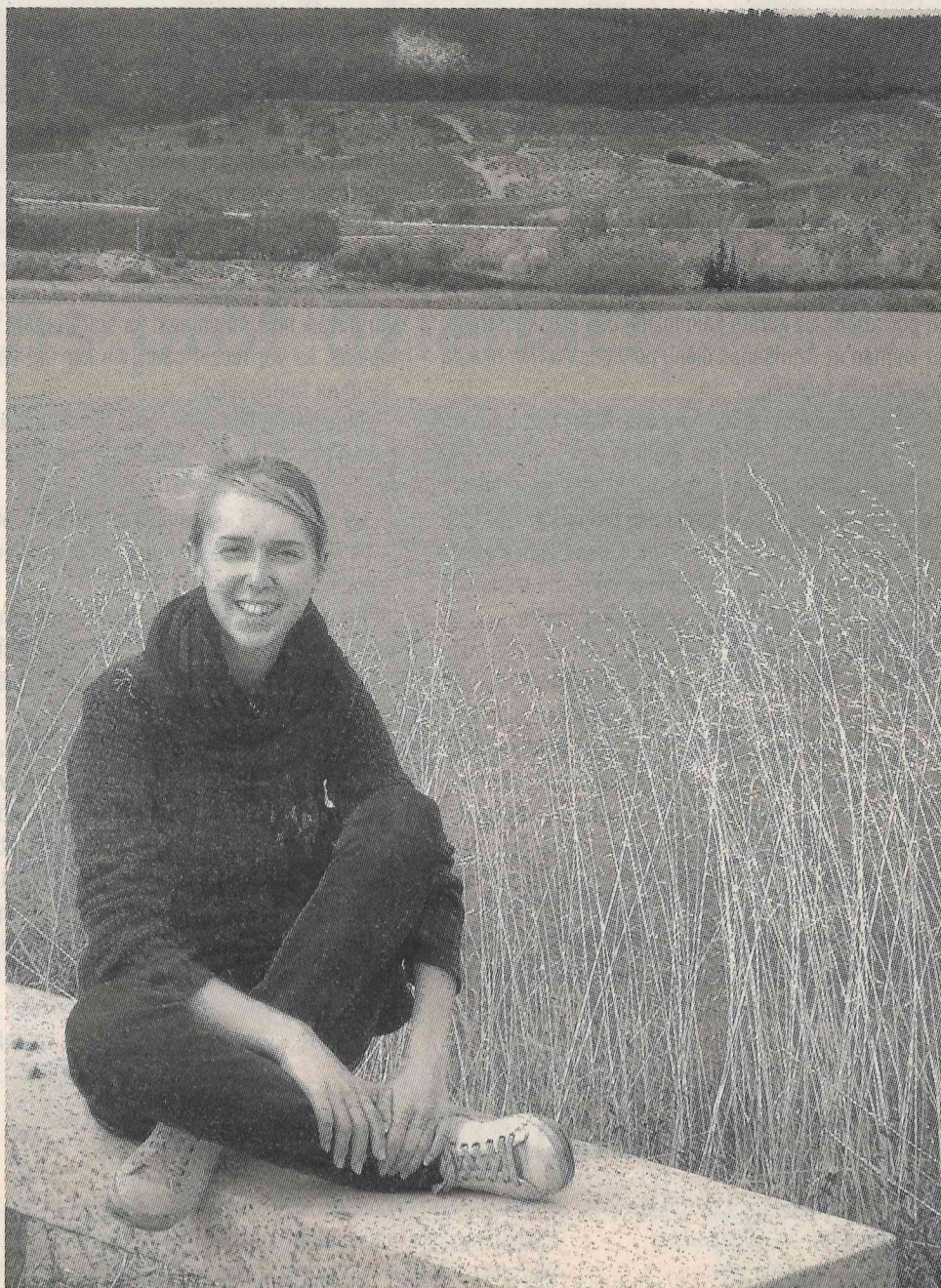
— Mana jaunākā aizrautība ir kino; saistībā ar specialitāti gribētu izveidot apkopojumu par Spānijas kino vēsturi. Tā nu pašlaik esmu sākusi ar pašiem pamatiem — mēmo kino. Spānijā mācījos arī kino ekranizāciju, tad nu man bija tā laime noskatīties daudz tādu filmu, kuras pat Spānijā ir retums, kur nu vēl šeit pie mums.

Attiecībā uz mēmo kino sanāca arī kāds kuri-ozs atgadījums. Bibliotēkā, kur bija iespējams skatīties video, bija viens vienīgs aparāts, kurā vērot filmas, kas ierakstītas videokasetēs, taču šim aparātam nebija iespējas pievienot austiņas. Tad nu bibliotekāre man centās atvainoties, ka, tā kā bibliotēkā trokšņot nedrīkst, būs man jāiztiek tikai ar bildi. Varēju nomierināt nelaimīgo sievieti, jo filmas klausīties nebūt nebija vajadzīgs, tajās taču neviens nerunā!

Spānijas mēmais kino un kino kopumā ir ļoti nacionāls. Filmas ataino tradīcijas, Spānijas ainavas, pilsētas un cilvēkus, kas reizēm zināmi un nozīmīgi ir tikai vietējiem. Kaut arī filmu saturs ir ļoti spāniskais, tajās paustā morāle aizvien ir universāla.

Man ļoti patīk kāda spāņu kino zinātnieka izteikums, ka mēmais kino uzrunā cilvēkus ar iztēli. Skaņu kino pasaka visu to pašu cilvēkiem, kuriem šīs iztēles nav.

Savukārt pati salīdzinu mēmo kino ar grāmatām: tu lasi grāmatu, kurā ir vārdi, bet nav attēla. Mēmajam kino ir attēls, bet nav vārdu. Būtībā

LAURA LIZUMA: «Atliek tikai pabrīnīties, cik dzīvē viss notiek spontāni un negaidīti».

Foto no personiskā arhīva

katra balss, vārdi, smieklī vai sāpju saucieni — tas viss rodas tikai tavā iztēlē.

Es zinu, ka zinu

— Kāda ir tava attieksme pret dzīvi, apkārt notiekošo?

— Es esmu ļoti zaļa — tieši uzskatos. Nekad neapgalvošu, ka zinu vairāk par citiem, un nekad neuzspiedīšu arī citiem savus uzskatus. Man galvenais ir, lai es zinu, ka es zinu. Esmu no tiem cilvēkiem, kas ies un darīs, un, ja ko nezināšu, to drīz vien noskaidrošu.

Es nekad sev tālus mērķus neplānoju, jo parasti tāpat viss notiek tik spontāni un negaidīti, ka atliek tikai pabrīnīties. Vispirms, protams, jāpabeidz iesāktais — augstskola. Par tālāko vēl nedomāju un dzīves jēgu es arī vairs nemeķļu, — tā ir pavisam vienkārša: būt noderīgai, uz ko arī allaž tiecos.

Mājas — Mazsalaca

Laura ģimenē ir vidējais bērns. Vecākais brālis šogad beigs augstskolu — viņš studē jurisprudenci, bet mazā māsa — 9. klasi.

— Mazsalaca ir mana bērnība — jauka, saulaina bērnība ar pagalmu un bērnu dārzu, «Čāli»,

dziesmām, mūzikas skolu. Uz skatuves kāpu jau tad, kad man bija divarpus gadi — «Spietā». Mamma spēlēja klavieres (un joprojām spēlē!), es dziedāju — tā mēs uzstājāmies. Mūzikas skolā tiku pierakstīta, kad tā vēl nebija oficiāli atklāta. Tētis veda krāsas skolas ēkai un pie viena pieteica mani rindā... Man bija tikai viens gads!

Mūzikas skolā sāku mācīties gadu pirms skolas, vēlāk iestājos arī mākslas skolā — ļoti patīk zīmēt, un tas man noteikti ir mantots no mammas! Rakstu arī dzeju, lai gan tagad emociju ir tik daudz, ka tās koncentrēt uz papīra šķiet neiespējami.

Vēl Laura jau piekto gadu dzied Valmieras kultūras centra jauniešu kori «Konsonanse». Ar šo kori deviņu koru konkurencē tikko uzvarēts 6. starptautiskajā jauniešu koru festivālā. Konkursā dziedājuši dziesmu, ko viņa diriģentam atvedusi no Spānijas. Tā bijusi kāda afrikāņu ciema kāzu dziesma.

Jautāta, vai gribētu kādreiz atgriezties Mazsalacā uz dzīvi, Laura domīgi saka, ka laikam jau tomēr ne. Bet viņa ļoti cerot, ka mammai izdosies piepildīt sapni par mājiņu ar dārziņu, lai Mazsalaca vienmēr būtu tā vieta, kur atgriezties pie savējiem, pie ģimenes.

Ādamam Alksnim — 145

Ādams Alksnis dzimis 1864. gada 10. martā Mazsalacas pagasta Vecalkšņu mājās turīga zemnieka ģimenē. Vēlāk ģimene pārcēlās uz Rūjieni, kur tēvs atvēra grāmatu un jauktu preču tirgotavu.

Pirmos pamatus zīmēšanā Ā. Alksnis apguva Rīgas vācu amatnieku biedrības amatniecības skolā (1881.-1883.), bet tajā pašā gadā iestājās Pēterburgas Mākslas akadēmijā kā brīvklaušītājs. Viņš specializējās batālās glezniecības klasē pie profesora Bogdana Vilvaldes. Tomēr mācību gaitas bija ar pārtraukumiem, jo materiālo apstākļu dēļ bieži nācās atgriezties mājās, lai pelnītu līdzekļus tālākām studijām. Tāpēc Ā. Alksnis necentās izpildīt visu akadēmijas programmu, bet samierinājās ar to, ka ieguva profesionālas iema-

ņas, lai varētu brīvi pārvaldīt zīmējumu. Batālās glezniecības klase jauno mākslinieku saistīja tāpēc, ka šeit daudz zīmēja un gleznoja pēc dabas, jo kara ainas vajadzēja atainot precīzi.

Starp pārējiem latviešu studentiem, kuri mācības Pēterburgas Mākslas akadēmijā sāka astoņdesmito gadu otrajā pusē, Ādams Alksnis bija vecākais. Viņš bija patstāvīgi apguvis arī samērā plašas teorētiskās zināšanas un interesējās par jaunākajām tendencēm mākslā. Tas noteica Ā. Alksņa vadošo lomu pulciņā «Rūķis», kura dalībnieki centās iezīmēt latviešu tēlotājas mākslas jaunās perspektīvas un izstrādāt savus estētiskos principus, kuri ļāva pacelt latviešu glezniecību jaunā pakāpē.

1892. gadā ieguvis trešās pakāpes mākslinieka nosaukumu, Ā. Alksnis beidza studijas Pēterburgas Mākslas akadēmijā un atgriezās Rūjienā. Neveiksmīgi izdarītā operācija pārtrauca jaunā, talantīgā mākslinieka dzīvi. Viņš mira 1897. gada 21. martā Rūjienā.

Ādama Alksņa daiļrades mantojumā galvenokārt ir zīmējumi un akvareļi, tikai aptuveni piecpadsmit eļļas gleznu un studiju. Bet arī tas ir vērtīgs ieguldījums latviešu mākslā, jo aizsāka, piemēram, latviešu vēsturiskā žanra glezniecību. Savos zīmējumos un akvareļos viņš iedzīvinājis mūsu tautas pasaku tēlus, ko tālāk turpināja izvērtēt Ā. Alksņa jaunākie laikabiedri.

Sagatavojis ATIS SLOKA

To dienu acīm

Nobeigums

Pavasaris tika gaidīts, jau laikus norūsinot sniegu tajā vietā, kur vajadzēja parādīties sniegpulkstenītēm. Balto jau bija daudz, zilo — vien sīks kušķītis.

Mildiņa bija drusku ķerta uz puķēm. Mājas galā bija apaļa dobe tikai ar baltām lilijām. Kā viņas smaržoja, kad visas ziedēja!

Viņas abas ar kaimiņmājas Traubergmildiņu *kaifoja* arī par rozēm, uz kurām kaimiņiene bija drusku pārāka, aiz ko man uz dzimšanas dienu no viņas aizvien tika pa skaistu rožu buķetei.

Atceros, kā viņas abas brauca uz Niguli pēc stādiem. Tas bija diezgan tālu, vēl aiz Blankas.

Bet visvairāk Mildiņas fanātisms bija apbrīnojams apstākļos, kādos ar velosipēdu tika braukts gan uz Līču skolu, gan Rūjienu. Cauras ziemas, kuras tad bija daudz aukstākas, pa sniegiem, puteņiem, dienu no dienas, jo skolotājas misija tā lika un skolas bērni gaidīja.

Bet vietējais funkcionārs — skolas direktors Salmiņu Arvīds jutās visai omulīgi un taisnīgi darīdams, savulaik bijušai aizsardzei liegdams darbu turpat Mazsalacā.

Skolotājas tērs viņai allaž bija melns atlasa ķitelītis ar baltu krādziņu, kurai bija pašas aptamborēta maliņa.

Kā atceros, ļoti svarīgas bija skolotāju sēdes, inspekcijas, stundu plāni, kurām viņa vienmēr ļoti gata-vojas. Gribot negribot tam visam bija jādzīvo un jājūt līdz.

Šad tad pie viņas ciemos mēdza nākt skolotājas Dreimaņu Marija, Šice, Celmiņa. Tad man parasti bija jāaizver durvis no ārpusē. Vēlāk, lielāka būdama, kad pie manis nāca draudzene un mums abām bija šis tas

svarīgs pārspriežams, viņu palūdzu darīt to pašu. Parole bija īsa: «Aiz kliņķa!» Mēs sapratāmies.

Bet pirms Mazsalacas, Līču skolas un Rūjienu kādu laiku viņa strādāja arī Skulberģu skolā.

No tiem laikiem es atceros, ka Skulberģu skolā reiz bija izcēlies neliels *pažars*, aiz ko slapja bija kļuvusi tāda liela, skaista grāmata kā «Latvju raksti», kas bija atvesta uz mūsu māju izžāvēt.

Mani tolaik patiesi izbrīnīja jau tas vien, ka grāmata var būt tik liela un smaga, ka starp lapām ir tik plānas lapiņas, ka var redzēt cauri, un kur tad vēl paši ornamentu un tautumeitas!

Tante Milda bija mana pirmā skolotāja ne vien mājā, bet arī pirmajā klasē, kas atradās tagadējā Dauguļa aptiekā.

Kā abas tolaik cīnījāmies ar gliņtrakstīšanu! Tinte bija tik šķidra, un klekši krita vienā laidā. Pacietību vajadzēja mums abām.

Protams, atceros, kā vienu pavasara dienu uz skolu vairs neatnāca Cipule Ilga, Rikmane Mārīte, Upe Mirza, Lūse Alda... Nekādi nesapratu — kāpēc viņām tagad būs jāmacās Krievijā?

Neilgi pēc tam tagadējā kultūras centra vietā, kurš tolaik bija neizbūvēts šķūnis, kurā puikas tvarstīja baltus, atvēra bodīti ar visdažādākajām mantām.

Kad ar mammu gājām garām un man ļoti gribējās tur ieskatīties, mamma aši parāva garām un strupi noteica, ka mēs tur savu kāju nekad nespersim. Kāpēc?

Tā pamazām dzīve sāka uzdot savus jautājumus.

Vai tas nozīmēja, ka mana bezrūpīgā bērnība bija beigusies?

Vecmāmiņa ELGA

Par ūdenssaimniecības projektu Mazsalacā

SIA «BANGA KPU» informē par ES Kohēzijas fonda līdzfinansētā projekta «Ūdenssaimniecības pakalpojumu attīstība Mazsalacā» ieviešanu.

Iestājoties siltākam laikam, sarosījušies arī ūdenssaimniecības projekta būvnieki.

SIA «Wesemann» turpina ūdensvada un kanalizācijas tīklu būvniecības darbus — Pasta ielā uzstādītas ūdensvada un kanalizācijas akas un izveidoti projektā paredzētie pieslēgumi, Baznīcas ielā posmā no sūkņu stacijas līdz Rīgas ielai tiek būvēti kanalizācijas pašteces un spiedvadi, Rīgas ielas un Baznīcas ielas krustojumā tiks rekonstruēta ūdensvada aka un izbūvēts savienojums ar jauno ūdensvadu Baznīcas ielā. Pēc tam, kad Pasta ielā būs atjaunota transporta kustība, turpināsies zemes rakšanas darbi Baznīcas ielā, lai izbūvētu projektā paredzētos cauruļvadus: ūdensvadu, pašteces kanalizācijas vadu un kanalizācijas spiedvadu. Jau uzsākti labiekārtošanas darbi Parka ielā — tiek atjaunots trotuārs. Robežu ielā posmā no Parka ielas līdz Sporta ielai tiks atjaunots asfalta segums. Labiekārtošanas darbi turpināsies arī Rūpniecības ielā, Muižas ielā, «dārziņos» un citos būvobjekta posmos.

Otra līguma ietvaros, kura izpildītājs ir konsorcijs «Koger un Partneri», ir ierīkoti divi artēziskie urbumi Krasta ielā. Dzeramā ūdens atdzelžošanas stacijas būvniecības projekts ir akceptēts Valmieras rajona būvvaldē un saņemta būvatļauja darbu uzsākšanai. Tuvākajās dienās celtnieki uzsāks atdzelžošanas stacijas un tīrā ūdens pazemes rezervuāru būvniecību Krasta ielā. Turpinās notekūdeņu attīrīšanas iekārtu projektēšanas darbi.

SIA «BANGA KPU» 15. aprīlī iesniedza Vides ministrijā otro pārskatu par projekta ieviešanas gaitu 2009. gada pirmajā ceturksnī. Savukārt par 2008. gadā paveiktajiem darbiem iesniegtais pirmais pārskats ir akceptēts un jau ir saņemta ES Kohēzijas fonda un valsts budžeta līdzfinansējuma daļa.

RITA LIZUMA,

SIA «BANGA KPU» valdes priekšsēdētāja

Ar žiguli cauri tuksnesim

No Ginta Alberinga rakstītās ceļojuma dienasgrāmatas Nobeigums

22. diena, 5. janvāris, Nouakchott

No rīta «Zigis76» dodas tālāk kopā ar spāņiem uz Gambiju. Pirms pusdienas ierodas grupiņa britu, atvelkot šņorē «Mitsubishi Pajero» ar nobeigušos ātrumkārbu, kas kārtējo reizi pierāda, ka dārgākais «dzelzis» nenozīmē uzticamākais. Kopā ar britiem ierodas divi krievi, kuri tuksnesi piebeiguši savu «Ford Scorpio» un tagad saspiedušies pa citām mašīnām. Krievi izrādās jau veci Apvienotās Karalistes iemītnieki. Viens studē, otrs ir galma šoferis vietējiem «biezajiem» krieviem. Parunājušies ar abiem krievu puisiem, nospriežam, ka abi ir sakarīgi veči, un nolemjam atdot mūsu žiguli viņiem par velti, lai viņi var turpināt ceļu uz Gambiju. Mūsu vienīgā prasība, lai atdod Žiku organizatoriem, nevis pārdo «pa kreisi».

Veicam žigulim pirmspārdošanas, precizāk, pirmsdāvināšanas sagatavošanu. Novēršam ventilatora problēmu un citus tehniskus sīkumus. Vakarā mums atnes arī jau pusdienlaikā pasūtīto aizmugurējo atspēri, kuras meklēšanu bijām uzticējuši kādam melnam vietējam darbonim. Atspēres izmērs pat atbilst pielaujamās kļūdas robežām, nomainām. Vecā atspere nomainot, sadalās trīs fragmentos, kā ar tādu varējām pabraukt, pašiem jābrīnās. Jauno žiguļa īpašnieku iepazīstinām ar auto vadīšanas īpatnībām un mūsu «tūninga — šķūninga» noslēpumiem, kas veikti žigulim. Abi krievi tomēr ir jau jaunā emigrantu paaudzē, kuriem ar žigulim īpaša darīšana nav bijusi. Abus

sajūsmina zem motora pārsega iemontētā sirēna, kuru silti iesakām izmantot pie satiksmes neskaidrībām ar ēzeļiem uz ceļa un ar «ēzeļiem» pie stūres krustojumos. Garantējam decibelus, kas krietni pārsniedz vietējo taurēšanu.

Tālāk jau laiski vērojam, kā laimīgie mašīnas īpašnieki kļūst nelaimīgi, mēģinot sastumt savas mantas žiguli — nesaiet. Nu nevar dabūt žiguli to pašu, ko «Ford Scorpio», plus vēl priekšā ir mūsu rezerves daļu noliktava bagāžniekā, kuru neiesakām izmest, — maz vēl kas var gadīties, noderēs.

Vakarpusē ierodas mūsu Naukšotas gids un neizpratnē kādu brīdi vēro krievu rosīšanos ap žiguli. Paskaidrojam, ka auto ir pilnīgi «vesels» un dodas tālāk. Viņam īsti «nepielec», kā var žigulis doties tālāk, ja mēs rīt no rīta lidojam uz Kanārijām. Kad apskaidrojam, sāk nervozi zvanīties pa mobilo un «stučīt» mūs kādam par šo rīcību. Paugstinātā tonī saka mums, ka tas nav iespējams, jo žigulim taču jau ir pircējs un mēs tagad esam laužuši gadsimta kontraktu Āfrikas kontinentā. Kaut ko noburkšķ par izlidošanas problēmām un aiznesas prom kā skorpiona dzelts. Krievi, to redzot, vēlreiz apjautājas, vai mēs nepārdomāšot un nebraukšot paši. Apstiprinām, ka dāvinājums ir spēkā un nomainīsim savu lēmumu. Piekodinām, lai nepakļaujas melno varbūtējam spiedienam atdot žiguli.

Vēlāk jaunie auto īpašnieki mums uzsauc dārgo kontrabandas alu, sēžam uz terases, plāpājam un izbaudām pēdējo vakaru uz Melnā kontinenta.

6. janvāris

No rīta, kā runāts, mums atbrauc

«Žiks» ceļo tālāk. Jau ar krievu tautības saimniekiem Senegālā — jaunās dēkās.

pakal tirgonis, lai aizvestu mūs uz lidostu. Iedodu viņam 100 eiro, lai nebūtu sarežģījumu ar zīmogu pasē. Tirgonis tiešām kaut ko sarunā ar formā tērptu vīru, un mūs ielaiž lidostā. Atvadāmies.

Mantu kontrolē mums noņem Baršu dāvināto alus bundžu, paskaidrojot «It's no good», neļauj pat izdzert. Ejot uz skrejceļu, kāds tips pie bīlešu pārbaudes ar bezkaunīgu ģīmi atklāti prasa kukuli, tālāk nelaiž, izstiepj roku un gaida. Dabūjam atdot visas kā suvenīrus domātās vietējās naudiņas.

Uz skrejceļa lidmašīna ar uzrakstu

«Mauritania Airlines», tālāk otra, bet izskatās, ka tā domāta rezerves daļām. Tas viss drusku biedē, zinot, kā te remontē un uztur tehniku, bet mums jau izvēles nav. Lidojam. Zem mums paliek Āfrika, kas patiesībā izskatās sarkana no augšas, redzam Sahāras tuksnesi, pa kuru kūrāmies vēl pavisam nesen. Nosēžamies Naudhibu, paņem vēl pasažierus. Acīmredzot neesam dabūjuši biļetes uz ekspresi, ja stājamies pie katra staba.

Pēc trīs ar pusi stundām nolaižamies Kanāriju salās. Pie lidostas kon-

troles atskan komanda «Spānijas un Eiropas pilsoņi vispirms!», kas skan kā mūzika mūsu ausīm, beidzot atkal kārtība uz pasaules. Uz šī kontinenta jau mēs vairs nevaram pazust, līdz mājām tikai laika un tehnikas jautājums. Vakarā uz Londonu, pēcāk uz Rīgu un: «Home sweet home!»

Liels paldies «The Pompiers» komandai un personīgi Gintam Alberingam par atļauju ieskatīties ceļojuma dienasgrāmatas lapaspusēs un kopīgi baudīt piedzīvoto!